

VRÁŤTE SA DO SVETA PERCYHO JACKSONA

APOLÓN

PÁD

NEROVA PEVNOSŤ

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Apolónov pád 5 Nerova pevnosť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Apolónov pád 5 – Nerova pevnosť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

AP LÓNOV PÁD

NEROVA PEVNOST

Napísal Rick Riordan

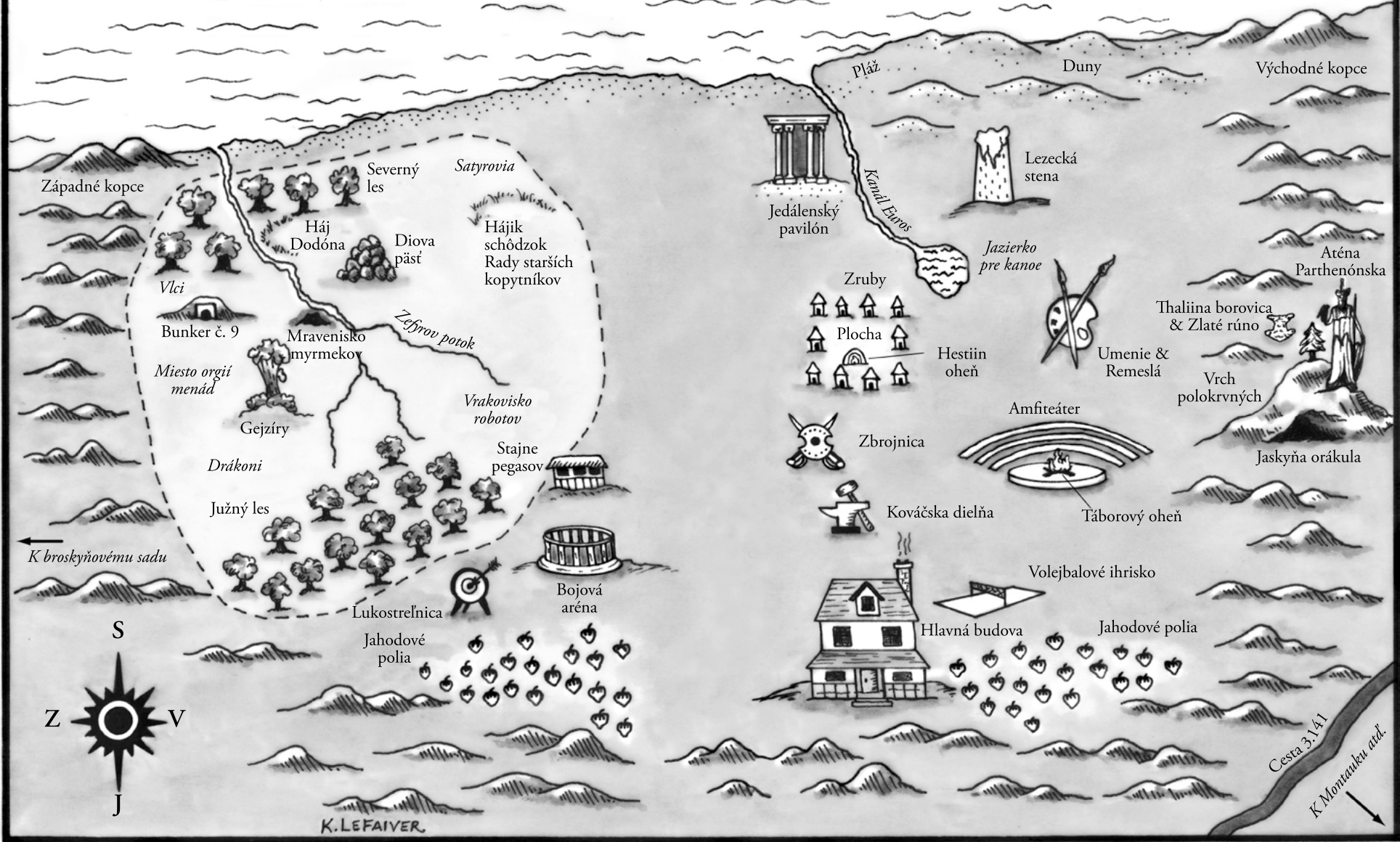
FRAGMENT

Pre Becky.

Každé putovanie ma privedie k tebe domov.

TÁBOR POLOKRVNÝCH

ZÁLIV LONG ISLAND

K. LEFAIVER.

Cesta 3.141
K Monstaku azd.

1

Pohodová jazda...

Keby nebolo hada v obleku

a smradlavých topánok

KEĎ PRECHÁDZATE CEZ WASHINGTON, nikdy nemôžete vylúčiť, že uvidíte zopár hadov v ľudskom oblečení. No keď na hlavnej stanici pristúpil do nášho vlaku dvojhlavý štrkáč, poriadne ma to vyviedlo z miery.

To stvorenie v modrom hodvábnom obleku sa navlieklo do rukávov a nohavíc tak, že to pripomínalo ľudské končatiny. Z goliera na košeli vykúkali dve hlavy ako zdvojený periskop. Pohybovalo sa to pozoruhodne ladne, hoci to vlastne bolo niečo ako prerastené zvieratko vytvorené z balónikov. Usadilo sa na druhej strane vozňa rovno oproti nám.

Ostatní cestujúci si ho nevšímali. Vnímanie im určite zahalila hmla, videli len obyčajného pasažiera. Had sa správal celkom pokojne. Dokonca sa na nás ani nedíval. Ktovie, mohla to byť len bežná príšerka na ceste z práce domov.

A predsa som si nemohol byť istý...

„Nechcem ťa strašiť...“ šepol som Meg.

„Pssst,“ zahriakla ma.

Meg brala pravidlá vozňa s tichým režimom vážne. Odkedy sme nastúpili, vo vozni sa ozývalo najmä jej syčanie, zakaždým keď som niečo povedal, kýchol alebo si odkašľal.

„Je tu nejaká obluda,“ nedal som sa.

Zdvihla zrak od propagačného časopisu železničnej spoločnosti Amtrak a nadvihla obočie nad mačacími okuliarmi s falošnými kamienkami. *Kde?*

Bradou som kývol smerom k hadiemu tvorovi. Len čo vlak vyšiel zo stanice, jeho ľavá hlava sa neprítomne zadívala z okna. Pravá popíjala rozoklaným jazykom vodu z fľaše, ktorú si pridržovala skrúteným telom vytrčajúcim z rukáva.

„Je to *amfisbéna*,“ šepol som a dodal na vysvetlenie, „had s hlavami na obidvoch koncoch tela.“

Meg sa zamračila a potom mykla plecami, čo som si vysvetlil ako: *vyzerá celkom mierumilovne*. A znovu sa zahĺbila do čítania.

Rád by som jej oponoval, no zdržal som sa. Najmä preto, aby na mňa znovu nezasyčala.

Nemohol som Meg vyčítať, že chce pokojne cestovať. Veď minulý týždeň sme bojovali so svorkou divých kentaurov v Kansase, stretli sa s besným vyhladnutým duchom pri najväčšej vidličke na svete v Springfiede v Missouri (nestihol som si spraviť ani selfie) a utekali pred dvoma modrými kentuckými drákonmi na pretekárskej dráhe Churchill Dows. Po tom všetkom dvojhlavý had v obleku pôsobil neškodne – nebol dôvod na paniku. Zatiaľ nás vôbec neobťažoval.

Pokúšal som sa uvoľniť.

Meg mala nos zaborený do časopisu, hltala článok o možnostiach záhradkárčenia v meste. Za tých pár mesiacov, čo sme boli

spolu, moja mladá spoločníčka podrástla, ale ešte vždy bola dosť skladná, takže si nohy vo vysokých červených teniskách mohla pohodlne oprieť o sedadlo naproti. Chcem povedať, pohodlné to bolo *pre ňu*, nie pre mňa ani pre ostatných cestujúcich. Neprezula sa odvtedy, čo sme upaľovali po pretekárskej dráhe, a tie jej tenisky vyzerali a smrdeli ako konský zadok.

Aspoňže sa prezliekla z roztrhaných zelených šiat do lacných riflí a zeleného trička s nápisom UNICORNES IMPERANT!, ktoré si kúpila v darčekomom obchode v Táboře Jupiter.

Vlasy zostrihnuté na páža sa jej predĺžili, na brade jej vyskočil červený pupák, takže už nepôsobila ako zo škôlky. Vyzerala skoro na svoj vek: na šiestačku vstupujúcu do pekla zvaného puberta.

Tento postreh som s ňou radšej nerozoberal. V prvom rade som mal čo robiť s vlastným akné. A potom, mohla by sa naštváť a ako moja veliteľka mi prikázať, nech vyskočím z okna. Nezostávalo by mi nič iné, len ju poslúchnuť.

Vlak sa rútil washingtonskými predmestiami. Neskoré popoludňajšie slnko prebleskovalo medzi budovami ako lampa starej filmovej premietačky. Bol to nádherný denný čas, bohovi slnka by sa pomaly končila zmena, mieril by do starých stajní zaparkovať kočiar a potom by sa vrátil do svojho paláca s pohárom nektáru, aby sa ponoril do novej série seriálu *Pravá olympská bohynja*.

To mi nehrozilo. Mal som rozhegané sedadlo vo vlaku a miesto seriálu som sa mohol celé hodiny dívať na Megine smradľavé tenisky.

Amfisbéna na druhom konci vozňa sa nesprávala vôbec podozriivo... pokiaľ sa za akt agresie nepokladá chlípanie vody z nerecyklovateľnej fľaše.

Tak prečo sa mi ježili vlasy na zátylku?

Fučal som ako pes a nemohol som si s tým poradiť. Na sedadle pri okne som sa cítil stiesnene.

Možno som bol nervózný z toho, čo nás čaká v New Yorku. Po šiestich mesiacoch v tomto biednom smrteľnom tele som sa blížil do finále.

S Meg sme sa prepotáčali cez celé Spojené štáty a zase naspäť. Vyslobodili sme prastaré orákulá, premohli množstvo oblúd a vytrpeli si neskutočné hrôzy americkej verejnej dopravy. Nakoniec po mnohých tragédiách sme v tábore Jupiter zvíťazili nad dvoma diabolskými imperátormi triumvirátu Commodom a Caligulom.

To najhoršie však malo ešte len prísť.

Mierili sme späť tam, kde sa naše problémy začali – na Manhattan, na základňu Nera Claudia Caesara, Meginho odporného nevlastného otca a môjho najneoblúbenejšieho hráča na husliach. A keby sa nám ho aj podarilo nejako poraziť, v pozadí sa skrývala ešte zákernejšia hrozba: moja arcinemezis Pythón, ktorý sa uhniesdil v mojej posvätej veštiarni v Delfách, akoby to bolo lacné ubytovanie cez Airbnb.

V nasledujúcich niekoľkých dňoch týchto nepriateľov buď porazím a stanem sa opäť bohom Apolónom (pravda, ak mi to dovolí otec Zeus), alebo zomriem v boji. Moje dni Lestera Papadopoulusa sa neodvratne chýlili ku koncu.

Tak nečudo, že som sa cítil neisto a podráždene...

Pokúšal som sa sústrediť na malebný západ slnka a nevzrušovať sa nad nekonečným zoznamom toho, čo ma čaká, ani nad dvojhľadým hadom v šestnástom rade sedadiel.

Až do Philadelphie som to zvládol a nezosypal sa. Keď sme však vychádzali zo železničnej stanice, boli mi jasné dve veci: Po 1. amfíbena nevystupuje, takže to nie je pravidelná cestujúca a po 2. môj radar nebezpečnosti kvôli silnejšie ako kedykoľvek predtým.

Mal som pocit, že ma niekto *sleduje*. Po tele mi behali zimomriavky, rovnako ako tesne predtým, ako Artemis a jej Lovkyne vyskočili z krovia a prevrtali ma šípami, keď som sa s nimi hrával v lesoch na skrývačku. To bolo ešte za čias, keď sme boli so sestrou mladšie božstvá a mohli sa takto zabávať.

Odvážil som sa pozrieť na amfíbenu a takmer som vyskočil z kože. Tá potvora hľadela rovno na mňa, štyrmi žltými očkami ani nežmurkla a... začínala horieť? To nie, nie, nie, nie, nie.

Horiace oči nikdy nevešia nič dobré.

„Pusť ma,“ povedal som Meg.

„Pssst.“

„Ibaže tá obluda! Chcem sa na ňu pozrieť. Horia jej oči!“

Meg zažmurkala na pána hada. „Nie, nehoria. *Svietia*. A navyše, pokojne sedí.“

„Sedí tam podozrivo!“

Cestujúci za nami sykol: „Pssst!“

Meg na mňa zazrela s nadvihnutým obočím. *Vravela som ti to*.

Ukázal som do uličky a zaškeril sa na ňu.

Prevrátila oči, rozmotala nohy, zdvihla sa a nechala ma prejsť. „Nieže sa do nej pustíš!“ vystríhala ma.

Super. Teraz budem musieť čakať, kým na mňa netvor zaútočí, a až potom sa budem môcť brániť.

Postavil som sa do uličky a prestupoval z nohy na nohu, aby mi

prestali trpnuť. Ten, kto vymyslel ľudský obehový systém, sa veľmi nevyznamenal.

Amfispána sa ani nepohla, no nespúšťala zo mňa oči. Zdalo sa, že je v akomsi tranze. Možno zbierala energiu na frontálny útok. Robievajú toto amfispány?

Lovil som v pamäti, čo viem o tomto tvorovi, no veľa som o ňom nevydoloval. Rímsky spisovateľ Plínius hlásal, že nosiť mladé amfispány okolo krku je zárukou bezpečného tehotenstva. (To mi bolo nanič.) Obliekať sa do jej kože urobí človeka príťažlivým pre potenciálnych partnerov. (Hm. Nie, ani to nepomôže.) Jej hlavy dokážu plúť jed. Aha! To bude ono. Obluda zbiera sily na dvojité projektilové chrlenie jedu vo vozni!

Čo robiť...?

Občas ma prepadávali náporý božskej sily a schopností, no nemohol som sa spoliehať na to, že sa dostavia, práve keď ich budem potrebovať. Väčšinu času som bol iba dojímavý slabý sedemnásťročný chalan.

Mohol by som si vytiahnuť z hornej poličky luk a puzdro na šípy. Zišlo by sa byť ozbrojený. No na druhej strane by to dalo jasne najavo moje nepriateľské zámery. Meg by mi asi vynadala, že to preháňam. (Prepáč, Meg, ale tie oči fakt horia, nie svietia.)

Keby som tak mal za tričkom ukrytú nejakú menšiu zbraň, napríklad dýku. Prečo nie som boh dýk?

Rozhodol som sa, že vykročím uličkou, ako keby som šiel na záchod. Ak amfispána zaútočí, začnem kričať. Dúfam, že Meg potom na chvíľu odloží časopis a pôjde ma zachrániť. Prinajmenšom tak vyvolám to nevyhnutné stretnutie. Pokiaľ had nič nepodnikne, no,

tak je asi naozaj neškodný. V tom prípade zijdem na záchod, veď aj tak to naozaj potrebujem.

Tackal som sa na strpnutých nohách, takže som sa nemohol tváriť akože nič. Zišlo mi na um, že si začnem pospevovať, no včas som si uvedomil, že sme v tichom vozni.

Štyri rady sedadiel od obludy. Srdce mi búchalo. Tie oči rozhodne blčali a rozhodne sa upierali na mňa. Príšera sedela neprirodzene nehybne, dokonca aj na plaza.

Dva rady. S roztrasenou bradou a spotenou tvárou bolo ťažké vyzeráť nenútene. Oblek amfispény sa zdal byť drahý a šitý na mieru. Možno obrovité hady nemôžu nosiť konfekčné obleky. Jeho lesklá koža so žltohnedým kosoštvorcovým vzorom nevyzerala ako niečo, čo si človek oblečie na fotenie do zoznamovacej apky, ledaže by sa chcel zoznámiť so štrkáčom.

Keď sa amfispéna pohla, myslel som, že som pripravený.

Omyl. Stvorenie vyrazilo neveriteľnou rýchlosťou a slučkou falošnej ľavej ruky mi chytilo zápästie ako do lasa. Tak ma to zaskočilo, že som nestihol ani vykriknúť. Keby ma had chcel zabiť, dávno som mŕtvy.

Namiesto toho len zosilnel stisk, pridrжал ma na mieste a tlačil sa ku mne ako topiaci sa k záchrancovi.

Prehovoril tichým dvojitém sýčaním, ktoré mi preniklo až do špiku kostí:

*„Hádesov syn pozná tých, čo majú hlčku v krvi,
on môže všetkým tajnú cestu k veži sprístupniť.
Nutné je pripútať sa k súperovi.“*

Rovnako rýchlo ako ma schmatol, ma znovu pustil. Po celej dĺžke tela sa mu rozvlnili svaly, akoby sa začínal variť. Vystrel sa a natiahol krky, až mal tváre takmer zarovno so mnou. Žiara z očí sa mu vytratila.

„Čo mám robiť...?“ Ľavá hlava sa pozrela na pravú. „Ako...?“

Pravá hlava vyzerala rovnako zmätene. Pozrela sa na mňa. „Kto...? Počkať, hádam som len neprehliadol stanicu v Baltimore? Žena ma zabije!“

Tak ma to šokovalo, že som stratil reč.

Tie verše, ktoré vyslovil... Poznal som básnické metrum. Táto amfíbena vyslovila veštbu. Uvedomil som si, že je možno naozaj len obyčajný cestujúci, ktorého zastihol rozmar osudu, lebo... No jasné. Je to had. Už od pradávnych čias hady prenášajú múdrosť Zeme, lebo žijú pod jej povrchom. Obrovský had musí veštecké hlasy vnímať mimoriadne intenzívne.

Nevedel som, čo robiť. Mám sa mu za tú nepríjemnosť ospravedlniť? Strčiť mu dáke prepitné? A pokiaľ on nebol tá hrozba, ktorú zachytil môj radar, čo to potom bolo?

Vyhol som sa trápnemu rozhovoru a amfíbena sa nemusela báť, že ju manželka zabije, lebo cez vozeň presvišťali dva šípy z kuše, prebodli krky nebohého hada a prišpendlili ho k zadnej stene.

Skríkol som. Niekoľko cestujúcich na mňa zasyčalo.

Amfíbena sa rozpadla na žltý prach, zostal po nej iba oblek šitý na mieru.

Pomaly som zdvihol ruky a obrátil sa, akoby som sa vyhýbal pozemnej míne. Napoly som čakal, že ma prebodne ďalší šíp. Niekomu s takou presnou muškou som sa nemohol vyhnúť. Najlepšie, čo

som mohol urobiť, bolo tváriť sa, že som celkom neškodný. To dokážem fakt super.

Na druhom konci vozňa stáli dve mohutné postavy. Jeden bol Germán, súdiac podľa fúzov a strapatých vlasov s korálikmi, koženého panciera, kyrysu a chráničov predkolení z imperiálneho zlata. Nepoznal som ho, ale v poslednom čase som stretol veľa takých. Bolo mi jasné, pre koho pracuje. Našli si nás Nerovi ľudia.

Meg ešte vždy sedela a držala svoje čarovné zlaté čepele *sica*, ale Germán jej pritláčal čepeľ svojho širokého meča ku krku, aby sa ani nepohla.

Strieľala jeho spoločníčka. Bola ešte vyššia a mohutnejšia ako on, mala na sebe uniformu sprievodkyne Amtraku, no nikoho tým neoklamala – okrem všetkých smrteľníkov vo vlaku, ktorí si prichádzich vôbec nevšímali. Lebku pod čiapkou mala po bokoch vyholenú, zostala len lesklá hnedá hriva uprostred, ktorá sa jej vlnila na pleciach ako zapletený povraz. Blúzka s krátkymi rukávmi jej tak obopínala svalnaté ramená, až som sa bál, že jej odletia výložky a menovka. Ruky mala pokryté prepletenými tetovaniami a okolo krku jej visel hrubý zlatý kruh – nákrčník, teda *torques*.

Taký som nevidel už celé veky. Tá žena je Galka! Len čo som si to uvedomil, žalúdok mi zamrzol. Za starých čias rímskeho cisárstva bývali Galovia ešte obávanejší ako Germáni.

Znovu si nabila dvojitú kušu a namierila mi ju na hlavu. Za opaskom jej viseli ďalšie zbrane: meč gladius, palica a dýka. No jasné, *ona* má dýku.

S pohľadom upretým na mňa mykla bradou smerom k plecu. Univerzálne gesto *Pod' sem, lebo tá zastrelím*.

Prerátal som možnosti, či stihnem prebehnúť uličkou a pustiť sa do nich, kým nás oboch zabijú. Vyšla mi nula. A možnosť, že by som sa v strachu prikrčil za sedadlo, kým ich Meg zlikviduje? O trochu lepšie, no nie bohviečo.

Na roztrasených nohách som vykročil do uličky. Smrteľníci zazerali, keď som prechádzal okolo nich. Podľa všetkého si mysleli, že výkrikom som neprístojne narušil pokoj vozňa a teraz si na mňa posvietili sprievodcovia. Fakt, že ten sprievodca drží kušu a práve zabil dvojhlavého cestujúceho, im očividne unikal.

Dostal som sa k svojmu radu a pozrel sa na Meg, či je v poriadku. Navyše som bol zvedavý, prečo nezaútočila. Meč pritisnutý ku krku ju zvyčajne nezastaví.

Šokovane hľadela na tú galskú ženu. „Luguselwa?“

Sprievodkyňa krátko prikývla, čo mi prezradilo dve hrozné veci. Po prvé, Meg ju pozná. Po druhé, volá sa Luguselwa. Dívala sa na Meg a divokosť v jej očiach sa trošku zmiernila od *Teraz vás všetkých zabijem* po *Čoskoro vás všetkých zabijem*.

„Áno, Vetvička,“ potvrdila Galka. „A teraz odložte zbrane, skôr ako vám Gunther bude musieť odseknúť hlavu.“

2

Koláče večer?

Čudné germánske zvyky

Musím ísť na záchod

GROBIAN S MEČOM SA ZATVÁRIL nadšene. „Odseknúť hlavu!“

Meno GUNTHER mal vytlačené na menovke Amtraku, upevnenej na zbroji – tá visačka bola jeho jediné maskovanie.

„Ešte nie.“ Luguselwa na nás upierala oči. „Ako vidíte, Gunther sa vyžíva v sekaní hláv, takže vy sekajte dobrotu. Poďte s nami...“

„Lu,“ ozvala sa Meg. „Prečo?“

Keď šlo o vyjadrenie ukrivdenosti, Megin hlas bol výborne nalaďený nástroj. Počul som ju trúchliť nad smrťou kamarátov. Počul som ju opisovať vraždu vlastného otca. Počul som ju zúriť na nevlastného otca Nera, ktorý ho zabil a potom ju celé roky citovo týral.

No pred Luguselwou hral Megin hlas v celkom inej tónine. Znelo to, ako keby jej najlepšia kamoška práve celkom bez dôvodu a varovania zničila obľúbenú bábiku. Hovorila ublížene, zmätene, neveriacecky – akoby v živote plnom útrap niečo také určite nečakala.

Lu zaťala zuby, na spánkoch jej navreli žily. Nerozoznal som, či sa zlostí, či sa cíti previnilo, alebo nám predvádza svoju nežnú a chápavú stránku.

„Pamätáš si, čo som ťa učila o povinnosti, Vetvička?“

Meg preglgla vzlyk.

„Pamätáš?“ spýtala sa Lu ostrejšie.

„Áno,“ šepala Meg.

„Tak si zober svoje veci a pod.“ Lu odstrčila Guntherov meč od jej krku.

Kolohnát zašomral: „Humpf,“ čo v jeho reči znamenalo *Nedoprajú mi ani trochu zábavy*.

Meg vstala so zmäteným výrazom na tvári a otvorila batožinový priestor nad hlavou. Nechápal som, prečo tak poslušne plní Lugselwine rozkazy. Bojovali sme už proti väčšej presile. Čo je vlastne zač tá Galka?

„Je koniec?“ zašepkal som, keď mi Meg podala batoh. „Vzdávame sa?“

„Pokoj, Lester,“ zamrmlala. „Jednoducho urob, čo ti vravím.“

Prehodil som si na chrbát batoh, luk a puzdro na šípy. Meg si pripevnila na telo záhradnícky pás. Lu a Gunthera očividne neznepokojovalo, že som zase ozbrojený šípmi a Meg zásobou semienok zeleniny z rodinnej pokladnice. Kým sme sa chystali, smrteľníci nás častovali podráždenými pohľadmi, no nikto nás nezahriakol, asi preto, že nechceli naštváť dvoch obrovitých sprievodcov, ktorí nás vypevďdzali.

„Tadiaľto.“ Lu ukázala kušou na východ za sebou. „Ostatní čakajú.“

Ostatní?

Nechcelo sa mi zoznamovať s ďalšími Galmi alebo Gunthermi, ale Meg poslušne prešla za Lu cez dvojité dvere z plexiskla. Ja som šiel za ňou, Gunther mi fučal na krk a zrejme premýšľal, ako ľahko by mi oddelil hlavu od tela.

Náš vozeň spájala s tým vedľajším chodbička, rozhojdaný hlučný mostík s automatickými dverami vzadu, malým záchodom v rohu a vonkajšími dverami vľavo aj vpravo. Uvažoval som, že sa do niektorých vrhnem a budem dúfať, že sa to dobre skončí, ale bál som sa, že by to „dobré skončenie“ znamenalo, že sa rozplásem na zemi pri trati. Vonku bolo tma ako vo vreci. Súdiac podľa rachotu vrúbkovaných ocelových panelov pod nohami, vlak uháňal rýchlosťou vyššou ako stopäťdesiat kilometrov za hodinu.

Za zadnými plexisklovými dverami som videl jedáľenský vozeň: temný pult, rad boxov a pol tučta postávajúcich mužov – ďalší Germáni. Nečakalo nás tam nič dobré. Ak chceme s Meg utiecť, jediná šancu máme teraz.

Skôr ako som sa stihol pustiť do niečoho zúfaleho, Luguselwa sa prudko zastavila tesne pred dverami jedáľenského vozňa. Obrátila sa k nám.

„Gunther,“ vyštekla, „choď skontrolovať záchod, či tam nie sú nejakí votrelci!“

Na Guntherovi bolo vidieť, že ho to zmiatlo rovnako ako mňa. Buď nerozumel, prečo to má urobiť, alebo netušil, čo je to votrelec.

Lámal som si hlavu, prečo sa Luguselwa správa tak paranoidne. Bojí sa vari, že na záchode sa skrýva légia polobohov a chystá sa vyskočiť a zachrániť nás? Alebo sa jej možno stalo to, čo raz mne, že prekvapila Kyklopa na porcelánovom tróne a odvtedy neverí verejným toaletám?

Gunther na ňu chvíľu vyvaloval oči, potom zamrmlal: „Humpf“ a urobil, čo od neho chcela.

Len čo sa jeho hlava vnorila do malej miestnosti, Lu sa do nás

zabodla prenikavým pohľadom. „Keď budeme prechádzať tunelom do New Yorku, obaja povedzte, že potrebujete ísť na záchod.“

Už som počul kopec uletených rozkazov, väčšinou od Meg, ale tento ma fakt dostal.

„Ja vlastne potrebujem hneď,“ zahlásil som.

„Vydrž to!“ prikázala mi.

Pozrel som na Meg, či tomu rozumie, no zarazene hľadela do zeme.

Gunther sa vrátil zo záchodovej inšpekcie. „Nikto.“

Chudák. Keď už musíte kontrolovať vécko vo vlaku a hľadať votrelcov, dúfate, že ich tam zopár nájdete a užijete si zabíjanie.

„Tak dobre,“ povedala Lu. „Ideme.“

Nahnala nás do jedálenského vozňa. Šesť Germánov sa obrátilo a zízalo na nás, v mäsitých pästiach zvierali koláčiky a poháriky s kávou. Barbari! Kto iný by si dával raňajkové pečivo večer? Bojovníci boli oblečení v koži a zlatom brnení rovnako ako Gunther, prefikane zamaskovaní menovkami Amtraku. Jeden z nich, AEDELBEORT (najobľúbenejšie germánske chlapčenské meno v roku 62 pred n. l.), vyštekol na Lu otázku v jazyku, ktorému som nerozumel. Odpovedala mu rovnakou rečou. Germánov jej odpoveď zrejme uspokojila, vrátili sa ku kávičke a koláčikom. Gunther sa k nim pridala a šomral niečo o tom, ako ťažko je nájsť poriadnych nepriateľov, aby im mohli stať hlavu.

„Sadnite si sem!“ prikázala nám Lu a ukázala na box pri okne.

Meg tam zachmúrene vkrázla. Usadil som sa oproti nej, luk, puzdro so šípmi a batoh som si položil vedľa seba. Lu stála na dosluh, možno pre istotu, keby sme sa pokúsili dohovoriť si nejaký plán úteku. Nemusela sa obávať. Meg sa mi ešte vždy nepozrela do očí.

Znovu som sa zamyslel, čo je tá Luguselwa zač a čo znamená pre Meg. Nespomenula ju ani raz za celé mesiace nášho putovania. To ma znepokojovalo. Neznamenalalo to, že Lu je bezvýznamná, skôr práve naopak.

A prečo Galka? Galovia boli v Nerovom Ríme vzácní. Skôr ako sa stal imperátorom, väčšina z nich bola porazená a násilím „civilizovaná“. Tí, ktorí ešte mali tetovanie a torques a žili podľa starých zvykov, boli vytlačení na okraj ríše do Bretónska alebo na britské ostrovy. To meno Luguselwa... Po galsky som nikdy dosť dobre nevedel, ale podľa všetkého to znamenalo *milovaná bohom Lugom*. Striaslo ma. Tieto keltské božstvá boli čudná, divá banda.

Mal som priveľmi splašené myšlienky na to, aby som dokázal vyriešiť hádanku menom Lu. Neprestával som myslieť na úbohú amfisbenu, ktorú Galka zabila – neškodnú obludu, ktorá už nepríde domov za svojou ženou, a to len preto, že si z nej prorocstvo urobilo pešiaka.

To, čo vyslovila, mnou otriaslo – verše boli v tercíne, rovnako ako tie, ktoré som počul v Tábore Jupiter.

*Ó, Diou syn, tvoja úloha sa blíži,
vo dvojici na Nerovu vežu vystúpiť,
zmiest' obludu, ktorá sídli v tvojej skrýši.*

Áno, zapamätal som si tú prekliatu vec.

A teraz sme mali druhú várku inštrukcií, zjavne spojenú s tou predchádzajúcou, lebo prvý a tretí verš sa takisto rýmovali a zároveň sa rýmovali oba prostredné verše. Hlúpy Dante a jeho hlúpy nápad nikdy sa nekončiacej štruktúry básne:

*Hádesov syn pozná tých, čo majú hĺbku v krvi,
on môže všetkým tajnú cestu k veži sprístupniť.
N nutné je pripútať sa k súperovi.*

Vedel som, kto je Hádesov syn: Nico di Angelo. Zrejme bol ešte vždy v Táboře polokrvných na Long Islande. Pokiaľ pozná nejakú tajnú cestu k Nerovej veži, nebude nám ju môcť ukázať, ak neutečieme z tohto vlaku. A kto by mohli byť tí jeho známi „čo majú hĺbku v krvi“, to som netušil.

Posledný verš novej slohy bol jednoducho krutý. Práve teraz sme boli obklopení „súpermi“, ale pripútať sa k nim sa mi veľmi nechcelo. Rád by som veril, že v tom verši je ešte niečo viac, niečo pozitívne... možno to súviselo s Luiným pokynom, že máme ísť na záchod, keď dorazíme k tunelu do New Yorku. No vzhľadom na jej nepriateľský výraz a prítomnosť tých siedmich koféinom a cukrom nadopovaných mohutných germánskych chruňov som sa veľmi optimisticky necítil.

Pomrvil som sa na sedadle. Bože, prečo myslím na záchod? Teraz som mal už vážne nutkanie.

Vonku sa mihali osvetlené bilbordy New Jersey: reklamy predajní, kde si môžete kúpiť nepraktické pretekárske auto, právnikov, ktorí za vás podajú žalobu na iných vodičov, keď to pretekárske auto nabúrate, kasín, kde sa dajú prehrať peniaze získané z tých súdnych procesov. Úchvatný kolobeh života.

Prešli sme okolo terminálov letiska Newark. Bohovia, pomôžte, bol som taký zúfalý, že som premýšľal, že utečiem. V *Newarku*.

Meg však sedela na mieste, a tak aj ja.

Tunel do New Yorku sa blížil. Možno by sme miesto tej žiadosti o vyčúranie mohli napadnúť našich väzňateľov...

Lu mi zrejme čítala myšlienky. „Dobre ste urobili, že ste sa vzdali. Nero má iba v tomto vlaku ďalšie tri tímy, ako je ten môj. Každá trasa – každý vlak, autobus a let na Manhattan – sú pokryté. Zapamätajte si, že Nero má na svojej strane orákulum z Delf. Vedel, že dnes prídete. Nemohli ste sa dostať do mesta bez toho, aby sme vás nechytli.“

To je dobrý spôsob, ako zničiť moje nádeje, Luguselwa. Oznámiť mi, že Nero prinútil svojho spojenca Pythóna, aby sa kvôli nemu zahľadel do budúcnosti, použil moje posvätné orákulum proti mne... Drsné.

Meg však odrazu zbystrila, akoby ju niečo z toho povzbudilo. „A ako to, že si nás našla práve ty, Lu? Iba šťastná náhoda?“

Luino tetovanie sa zavlnilo, napla paže, až sa mi z keltských kruhov mihalo pred očami.

„Poznám ťa, Vetvička,“ vysvetlila. „Viem, ako ťa nájst'. To nebolo žiadne šťastie.“

Spomenul som si hneď na niekoľko bohov šťastia, ktorí by s tým tvrdením nesúhlasili, no neprotestoval som. Ako zajatec som nemal chuť na nezáväznú konverzáciu.

Lu sa obrátila k svojim druhom. „Len čo prídeme na Penn Station, odovzdáme zajatcov eskorte. Neriskujem nijaké chyby. Nikto nezabije to dievča ani boha, pokiaľ to nebude absolútne potrebné.“

„Nie je to potrebné teraz?“ skúsil to Gunther.

„Nie,“ zarazila ho Lu. „*Princeps* má s nimi svoje plány. Chce ich živých.“

Princeps. V ústach som mal horkejšiu chuť ako tú najlacnejšiu kávu vo vlaku. Neplánoval som, že sa Nerovi postavím tak, že ma k nemu dovlečú.

V jednej chvíli sme rachotili cez pustinu newjerseyských skladísk a dokov a hneď nato sme sa ponorili do tmy, vkĺzli do tunela pod riekou Hudson. Zle zrozumiteľné hlásenie nás informovalo, že nasledujúca zastávka je Penn Station.

„Potrebujem ísť na záchod,“ oznámila Meg.

Zarazene som sa na ňu díval. Naozaj chce plniť čudné inštrukcie od Lu? Tá Galka nás zajala a zabila nevinného dvojhlavého hada. Prečo by jej mala veriť?

Meg mi silno dupla na nohu.

„Áno,“ zvýskol som. „Aj ja potrebujem ísť na záchod.“ A ja som si nevymýšľal.

„Vydržte to,“ zavrčal Gunther.

„Ja naozaj musím.“ Meg na sedadle poskakovala hore-dolu.

Lu si sťažka povzdychla. Nezdalo sa, že by namrzenosť predstierala. „No dobre.“ Obrátila sa k jednotke. „Ja ich tam zavediem. Vy ostatní zostaňte tu a pripravte sa na vysadnutie.“

Nikto z Germánov nič nenamietol. Asi si už vypočuli dosť Guntherových sťažností na záchodovú kontrolu. Začali si rýchlo pchať do úst posledné koláče, zbierali si výzbroj a ja s Meg sme sa vysúkali z boxu.

„Tvoje veci,“ pripomenula mi Lu.

Prekvapene som zažmurkal. No jasné. Kto by šiel na záchod bez luku a puzdra so šípami? To by bola hlúposť. Zobral som si ich.

Lu nás nahnala späť do spojovacej chodbičky. Len čo sa za nami zatvorili dvojité dvere, zamrmlala: „*Teraz.*“

Meg sa rozbehla k tichému vozňu.

„Hej!“ Lu ma odstrčila z cesty a pritom mi šepala: „Zablokuj dvere. Rozpoj vagóny!“ A hnala sa za Meg.

Čože to mám urobiť?

Lu sa zablýskali v rukách dva meče. Počkat' – ona má Megine zbrane? Nie. Tesne pred koncom chodbičky sa k nej Meg obrátila, privolala si vlastné čepele a obidve ženy sa pustili do boja ako démoni. Obidve boli *dimachaerovia*, najvzácnejšia forma gladiátorov. To musí znamenať – no nemal som čas uvažovať, čo to znamená.

Germáni za mnou kričali a vstávali na nohy. Každú sekundu mohli preniknúť dverami.

Nerozumel som presne, čo sa vlastne deje, no môjmu hlúpemu pomalému smrteľnému mozočku sa zdalo, že čírou náhodou sa nám Lu pokúša pomôcť. Ak nezablokujem dvere, ako chcela, premôže nás sedem rozzúrených barbarov s dolepenými prstami.

Vrazil som nohu dole k plexisklu. Dvere nemali nijaké rukoväte. Musel som priložiť dlane na panely a tlačiť ich k sebe, aby som ich udržal zatvorené.

Gunther v plnej rýchlosti nabehol na dvere a ten náraz mi takmer vykĺbil zápästia. Ostatní Germáni sa prihrnuli za ním. Mal som iba dve výhody, úzky priestor, v ktorom boli, takže nemohli poriadne spojiť svoje sily, a ich tuposť. Namiesto toho, aby sa spoločne pokúsili vypáčiť dvere, len sa tlačili jeden na druhého a Guntherova tvár im slúžila ako baranidlo.

Lu a Meg za mnou bodali a sekali, čepele do seba divo vrážali.

„Dobre, Vetvička,“ pochválila ju Lu ticho. „Nezabudla si na náš výcvik.“ A potom hlasnejšie pre uši publika: „Zabijem ťa, ty hlupaňa!“

Predstavoval som si, ako to vyzerá z druhej strany plexiskla, ako to vidia Germáni: ich družka Lu bojuje s unikajúcou zajatkyňou, zatiaľ čo ja sa ich pokúšam zadržať. Prestával som si cítiť ruky. Zúfalo som sa rozhliadol, kde asi môže byť zámka na dverách, no bolo tam len tlačidlo na otvorenie v núdzi. To mi je načo?

Vlak sa rútil tunelom. Odhadoval som, že máme len pár minút, kým dorazíme na Penn Station, kde bude čakať Nerova „eskorta“. Netúžil som byť eskortovaný.

Rozpoj vagóny, prikázala mi Lu.

Ako to mám urobiť, najmä keď držím zatvorené dvere? Nie som vlakový inžinier. Stroje, to je Hefaistova parketa.

Obzrel som sa cez rameno do chodbičky. Napodiv tam nebolo nijaké jasne označené tlačidlo, ktoré by cestujúcim umožňovalo rozpojiť vlak. Ako si to ten Amtrak predstavuje?

Tu! Všimol som si na zemi rad kovových klapiek na pántoch, sklopených tak, aby po nich cestujúci mohli bezpečne prechádzať, zatiaľ čo sa vlak krúti a zatáča. Jedna z tých klapiek bola vykopnutá, otvorená, možno to urobila Lu a odhalila mi tak spoj pod nimi.

Aj keby som tam dočiahol zo svojho miesta, akože som nedočiahol, určite by som nemal silu a zručnosť, aby som vopchal ruku dole, presekol káble a vypáčil svorku. Medzera medzi panelmi podlahy bola priúzká a spoj príliš nízko. A keby som to mal zasiahnuť šípom, musel by som byť najlepší lukostrelec na svete!

No počkať...

Dvere sa mi na hrudi prehýbali pod ťarchou siedmich barbarov. Vedľa ucha mi cez gumové tesnenie preklzla čepel sekery. Obrátiť sa tak, aby som mohol vystreliť, by bolo šialenstvo.

Áno, pomyslel som si hystericky. Presne to urobím.

Získal som chvíľu tým, že som vytiahol šíp a vrazil ho do medzery vo dverách. Gunther zavyl. Tlak sa zmiernil, banda Germánov sa preskupovala. Rýchlo som sa obrátil chrbtom k plexisklu, jednou nohou som ďalej držal dvere. Nemotorne som zápasil s lukom, až sa mi podarilo nasadiť šíp do tetivy.

Môj nový luk bol zbraň božskej kvality zo zbrojníc Tábora Jupiter. Strelecké schopnosti sa mi za posledného pol roka dramaticky zlepšili. No aj tak to bol hrozný nápad. Nedá sa poriadne vystreliť, keď má človek za chrbtom tvrdý povrch. Nemohol som poriadne natiahnuť tetivu.

Napriek tomu som vystrelil. Šíp zmizol v škáre na podlahe a úplne minul svorku.

„Blíži sa stanica Penn Station,“ oznámil hlas z reproduktora. „Dvere sa otvoria naľavo.“

„Dochádza nám čas!“ upozornila Lu. Rozohnala sa, útočila na Meginu hlavu. Meg bodla a skoro prepichla Galke stehno.

Vypálil som ďalší šíp. Tentoraz hrot zaiskril na svorke, no vagóny zostávali tvrdohlavo spojené.

Germáni búchali do dvier. Panel plexiskla vyskočil z rámu. Vynorila sa päť a schmatla ma za tričko.

So zúfalým výkrikom som sa vytrhol a posledný raz vystrelil zo všetkých síl. Šíp prenikol káblami a zapichol sa do svorky. Tá sa otriasla, zaškrípala a uvoľnila sa.

Germáni sa nahrnuli do chodbičky a ja som preskočil rozširujúcu sa medzeru medzi vagónmi. Takmer som sa napichol na Megine a Luine meče, no akosi sa mi podarilo udržať sa na nohách.

Obrátil som sa a videl, ako zvyšok vlaku mizne v diaľke rýchlosťou stodesať kilometrov za hodinu a sedem Germánov na nás nevereiacky zíza a vykrikuje nadávky, ktoré tu nebudem citovať.

Zotrvačnosťou sa naša osamotená časť vlaku nejakých stopäťdesiat metrov valila dopredu, ale postupne sa zastavila. Meg a Lu sklonili zbrane. Jedna odvážna pasažierka z tichého vozňa sa odvážila vykuknúť a spýtať sa, čo sa deje.

Zasyčal som na ňu, nech čuší.

Lu ma vraždila pohľadom. „Trvalo ti to dosť dlho, Lester. A teraz poďme, skôr ako sa vrátia moji muži. Vy dvaja ste sa práve presunuli z kategórie *zajatí živých* do kategórie *stačí dôkaz o ich smrti*.“

3

Ó, múdry šíp,
prezrad' mi, kam sa skryť
Nie, tam nie. Tam NIE!

„NECHÁPEM,“ OZVAL SOM SA, zatiaľ čo sme unikali tmavými tunelmi. „Sme ešte vždy zajatci?“

Lu sa pozrela na mňa a potom na Meg. „Na boha je trochu pripečený, pravda?“

„Ani nehovor,“ povzdychla si Meg.

„Pracuješ pre Nera, alebo nie?“ vyhlíkol som. „A ako presne...?“

Zašermoval som prstom z Lu na Meg a mlčky som sa pýtal: *Ako to, že sa poznáte? Alebo skôr: Nie ste náhodou príbuzné, keď ste obidve také otravné?*

Potom som si všimol ligot rovnakých zlatých prsteňov na ich prostredníkoch. Spomenul som si, ako spolu bojovali, štyri čepele sekali a bodali v dokonalom súlade. Zrejmy záver ma plesol do tváre ako zaucho.

„Ty si Meg trénovala,“ došlo mi. „Aby z nej bol *dimachaerus*.“

„A ona si tie schopnosti udržala.“ Lu láskyplne štuchla Meg lakťom. „Teším sa, Vetvička.“

Ešte nikdy som nezažil, žeby sa Meg takto nafúkla ako páv.

Vrhla sa na svoju dávnu trénerku a objala ju. „Vedela som, že nie si zlá.“

„Hmmm.“ Vyzeralo to, že Lu nevie, ako zareagovať na to objatie. Potľapkala Meg po pleci. „Ja som veľmi zlá, Vetvička. No nedopustím, aby ťa Nero ďalej mučil. Ideme.“

Mučil. Áno, to bolo to pravé slovo.

Uvažoval som, ako môže Meg veriť tejto ženskej. Zabila amfispénu a ani pritom nežmurkla. Nepochyboval som, že by to urobila aj so mnou, keby to pokladala za nutné.

A ešte horšie: Nero jej platil. Či už nás Lu zachránila pred zajatím, alebo nie, trénovala Meg. To znamenalo, že musela byť celé roky pri tom, keď Nero moju malú kamarátku citovo aj duševne týral. Lu bola súčasťou toho procesu – súčasťou Meginho zapájania do zvrátenej imperátorovej rodiny. Zľakol som sa, že Meg vkĺzne do starých zvykov. Možno Nero vymyslel spôsob, ako s ňou manipulovať nepriamo, prostredníctvom tejto bývalej učiteľky, ktorú tak obdivuje.

Lenže som netušil, ako načať tú tému. Trmáčali sme sa v bludisku podzemných údržbových chodieb a sprevádzala nás iba Lu. Mala omnoho viac zbraní ako ja. A navyše, Meg bola moja pani. Povedala mi, že pôjdeme s ňou, a tak sa aj stalo.

Putovali sme čoraz ďalej, Meg a Lu sa plahočili bok po boku, ja som sa vliekol za nimi. Veľmi rád by som vám povedal, že som im „kryl chrbát“ alebo plnil nejakú podobne dôležitú úlohu, ale myslím, že Meg na mňa jednoducho zabudla.

Priemyslové svetlá nad našimi hlavami vysielali mrežované tiene na tehlovom múre. Zem bola pokrytá blatom a slizom, páchlo to ako staré sudy s „hroznom“, ktoré si Dionýzos tvrdojšjne uchovával

v pivnici aj napriek tomu, že sa ich obsah už dávno premenil na ocot. Jediné plus – Megine tenisky už nesmrdeli ako konský trus. Teraz ich pokrýval nový, celkom iný toxický odpad.

Keď sme sa odtackali o ďalší milión míľ, trúfol som si spýtať sa: „Slečna Lu, kam to ideme?“ Vydesila ma ozvena vlastného hlasu.

„Ďalej od pátracej mriežky,“ odpovedala, ako keby to bolo jasné. „Nero napichol väčšinu sledovacích kamier na Manhattane. Potrebujeme sa dostať z dosahu jeho radaru.“

Bolo zvláštne počuť galskú bojovníčku hovoriť o radare a sledovacích kamerách.

Znovu som sa začudoval nad tým, ako sa asi dostala do Neroových služieb.

Hoci som si to nerád pripúšťal, imperátori triumvirátu boli v zásade drobní bohovia. Vyberali si, ktorým stúpencom dovoľia stráviť s nimi večnosť. Germáni, to sa dalo pochopiť. Síce boli tupí a krutí, ale tiež na sto percent oddaní bodygardi. No prečo Galka? Lugselwa musela byť pre Nera vzácna nielen vďaka svojim šermiarskym zručnostiam. Neveril som, že by sa taká bojovníčka po dvoch tisícokach rokov obrátila proti vlastnému pánovi.

Podozrenie muselo zo mňa sálať ako žiara z pece. Lu sa obzrela a všimla si, ako sa mračím.

„Apolón, keby som ťa chcela zabiť, tak už si dávno mŕtvy.“

Jasné, pomyslel som si, ale pokojne mohla dodať: *A keby som ťa chcela prekabátiť, aby si šiel so mnou a ja som ťa mohla odovzdať Nerovi živého, robila by som presne toto.*

Pridala do kroku. Meg na mňa zazrela, akoby chcela povedať: *Buď milý na moju Galku*, a potom sa poponáhľala, aby ju dohonila.

Stratil som pojem o čase. Nápor adrenalínu z boja vo vlaku vyprchal a bol som unavený a ubolený. Iste, stále mi šlo o život, ale to sa za posledného pol roka nezmenilo. Nemohol som sa donekonečna udržiať v stave paniky. Blato z tunela mi liezlo do ponožiek. Topánky som mal premočené ako preliate hlinené kvetináče.

Nejaký čas som obdivoval, ako sa Lu dobre vyzná v tuneloch. Rozhodne si razila cestu dopredu, viedla nás jednou zákrutou po druhej. No zrazu na jednej križovatke zaváhala a mne docvaklo, ako je to v skutočnosti.

„Ty nevieš, kam ideme,“ povedal som.

Zamračila sa. „Povedala som ti to. Ďalej od...“

„Pátracej mriežky. Od kamier. No *kam vlastne* ideme?“

„Niekam. Niekam do bezpečia.“

Zasmial som sa. Prekvapilo ma, že mi naozaj *odľahlo*. Veriť tejto bezradnej Lu bolo akosi bezpečnejšie. Nemala nijaký veľkolepý plán. Zablúdili sme. Aká úľava!

Lu sa môj zmysel pre humor nepozdával.

„Prepáč, ak musím improvizovať,“ zavrčala. „Máte šťastie, že som vás v tom vlaku našla *ja*, a nie niektorá iná Nerova pátracia skupina. Inak by ste už sedeli v jeho väzenskej cele.“

Meg si ma premerala zamračeným pohľadom. „Tak-tak, Lester. Okrem toho je to v pohode.“

Ukázala na starú časť dlaždičiek s gréckym ornamentom meandra tiahnucim sa po chodbe vľavo, ktorá tam možno zostala po zrušenej linke metra. „Tu to spoznávam. Východ by mal byť vpredu.“

Chcel som sa spýtať, ako to môže viedieť. Potom som si spomenul, že ako malá sa často túlala v temných uličkách, opustených

budovách a ďalších čudných a nezvyčajných miestach Manhattanu s Nerovým požehnaním – v diabolskej imperiálnej verzii voľnej rodičovskej výchovy.

Vedel som si predstaviť, ako mladšia Meg preskúmava tieto tunely, robí mlynské kolesá v blate a na odlahlých miestach pestuje šampiňóny.

Šli sme za ňou asi tak... čo ja viem, šesť alebo sedem míľ? Tak sa mi to aspoň zdalo. Raz sme prudko zastavili, lebo sa k nám z chodby donieslo hlboké a vzdialené *BUUUM*.

„Vlak?“ spýtal som sa nervózne, hoci koľaje sme nechali už dávno za sebou.

Lu naklonila hlavu. „Nie. To bol hrom.“

Nechápal som, ako je to možné. Keď sme v New Jersey vošli do tunela, nebolo po daždi ani stopy. Nepáčila sa mi predstava nečakaných búrok tak blízko Empire State Building – vstupu na horu Olymp, domova Dia alebo Veľkého otecka, vládcu hromu.

Meg pokojne postupovala ďalej.

Konečne sa tunel končil pri kovovom rebríku. Nad hlavami sme mali uvoľnený kryt otvoru, z okraja sa lialo dolu svetlo a voda, akoby to bol plačúci kosáčik mesiaca.

„Pamätám si, že to vedie do jednej zadnej uličky,“ oznámila Meg. „Žiadne kamery tam nie sú – aspoň neboli, keď som tu bola minule.“

Lu zahučala, akoby chcela povedať: *Dobrá práca* alebo možno iba: *Toto sa určite pokašle*.

Galka vystupovala nahor ako prvá. O chvíľku sme už všetci traja stáli v búrkou bičovanej uličke medzi dvoma obytnými budovami.

Oblohu križovali blesky, pretkávali temné mračná zlatom. Dážď ma bodal do tváre i do očí.

Odkiaľ sa prihnala tá búrka? Moje lesterovské skúsenosti ma poučili, že nie každá meteorologická udalosť sa točí okolo mňa.

Hrom burácal, okná na oboch stranách od nás rachotili. Podľa fasád budov zo žltých tehál som vedel, že sme niekde v Upper East Side, hoci sa mi to pešo videlo riadne ďaleko od Penn Station. Na konci uličky bolo vidieť taxíky svištiace po rušnej ulici. Park Avenue? Lexington?

Objal som sa rukami. Drkotal som zubami. Puzdro na šípy sa mi začínalo naplňať vodou, popruh na pleci oťažieval. Obrátil som sa k Lu a Meg. „Predpokladám, že nemáte nejakú čarovnú pomôcku, čo zastaví dážď.“

Lu vytiahla zo svojej nekonečnej zásoby zbraní za pásom niečo, čo vyzeralo ako policajný obušok. Stisla tlačidlo na boku a obušok sa zmenil na dáždnik. Samozrejme, stačil presne len pre Lu a Meg.

Vzdychol som si. „To som teda vyriešil, čo?“

„To si píš,“ potvrdila Meg.

Dal som si na hlavu batoh, ktorý zadržal približne 0,003 percenta dažďa. Oblečenie sa mi lepilo na telo. Moje srdce striedavo spomaľovalo a zase zrýchľovalo tlkot, akoby sa nemohlo rozhodnúť, či je vyčerpané, alebo zdesené.

„Čo teraz?“ spýtal som sa.

„Nájdeme si miesto, kde sa spamätáme,“ povedala Lu.

Premeral som pohľadom najbližší smetný kôš. „Pri tom, koľko nehnuteľností vlastní Nero na Manhattane, nemáš pre nás v zásobe aspoň jednu tajnú základňu?“

Luin smiech bola jediná suchá vec v uličke. „Povedala som ti, že Nero monitoruje všetky verejné bezpečnostné kamery v New Yorku. Myslíš si, že vlastné nehnuteľnosti nesleduje obzvlášť pozorne? Chceš to riskovať?“

Neznášal som, že má pravdu.

Chcel som Luguselwe veriť, lebo jej verila Meg. Uznával som, že nás v tom vlaku zachránila. A v hlave mi behal posledný verš proctva amfispény: *Nutné je pripútať sa k súperovi.*

Mohlo sa to týkať Lu, a to by znamenalo, že sa jej dá veriť.

Na druhej strane, tú amfispénu zabila. Čo ja viem, keby had žil ešte chvíľu, možno by vychrlil ďalší jambický pentameter: *Nie Lu. Nie Lu. Ach, nikdy never jej.*

„Takže ak si na našej strane,“ spustil som, „načo bolo dobré predstieranie vo vlaku? Prečo si zabila amfispénu? Prečo ten cirkus, ako si nás sprevádzala na záchod?“

Lu odfúkla. „V prvom rade som na Meginej strane. O teba mi nejde.“

Meg sa namyslene uškrnula. „Dobrá pripomienka.“

„A pokiaľ ide o tú obludu...“ Lu pokrčila plecami. „Bola to obluda. Nakoniec v Tartare opäť ožije. Žiadna veľká strata.“

Povedal by som, že hadova manželka by s tým nesúhlasila. No musím uznať, že ešte nedávno som sa díval na polobohov tak ako Lu na amfispénu.

„A pokiaľ ide o pretvarovanie,“ pokračovala, „keby som sa obrátila proti svojim druhom, riskovala by som, že vy dvaja prídete o život, ja prídem o život, alebo niektorý z mojich mužov unikne a všetko oznámi Nerovi. Odhalili by ma ako zradkyňu.“

„No oni všetci unikli,“ namietol som. „Všetci to oznámia Nerovi a... Aha. Oni mu povedia...“

„Že keď ma naposledy videli,“ dopovedala Lu, „bojovala som ako šialená a usilovala som sa vám zabrániť v úteku.“

Meg sa odtiahla od Lu a vyvalila oči. „Nero si bude myslieť, že si mŕtva! Môžeš zostať s nami!“

Lu jej venovala zosmutnený úsmev. „Nie, Vetvička. Musím sa čoskoro vrátiť. Keď budeme mať šťastie, Nero uverí, že som stále na jeho strane.“

„Ale *prečo*?“ chcela vedieť Meg. „Nemôžeš sa k nemu vrátiť!“

„Je to jediná možnosť,“ namietla Lu. „Musela som sa postarať, aby vás nechytily pri prízjazde do mesta. A teraz... potrebujem čas, aby som vám vysvetlila, čo sa deje... čo Nero plánuje.“

Zaváhanie v jej hlase sa mi nepáčilo. Nech už má Nero čokoľvek za lubom, Lu to poriadne šokovalo.

„Okrem toho,“ pokračovala, „ak máte mať šancu poraziť ho, potrebujete niekoho vnútri. Je dôležité, aby si Nero myslel, že som sa vás pokúsila zastaviť, nepodarilo sa mi to a potom som sa k nemu vrátila ako zbitý pes.“

„Ale...“ Mal som priveľmi premočený mozog na to, aby som sformuloval ďalšie otázky. „No nič. Vysvetlíš nám to, keď sa dostaneme do sucha. A keď je už o tom reč...“

„Mám nápad,“ oznámila Meg.

Dobehla k rohu uličky. S Lu sme sa čvachtali za ňou. Tabuľa na najbližšom rohu nás informovala, že sme na Lexington Avenue a Sedemdesiatej piatej.

Meg sa zaškerila. „Chápeš?“

„Čo?“ spýtal som sa. „Čo to...?“

Odrazu mi svitlo a zasiahlo ma to, akoby do mňa vrazil tichý vozeň Amtraku. „To nie,“ zdesil som sa. „Nie, už pre nás urobili dosť. *Nebudem* ich vystavovať ďalšiemu nebezpečenstvu, najmä keď po nás ide Nero.“

„No minule ti to vôbec nevadilo...“

„Meg, to nie!“

Lu behala pohľadom z jedného na druhého. „O čom hovoríte?“

Najradšej by som si strčil hlavu do batoha a jačal. Pred šiestimi mesiacmi som bez rozpakov prepadol starého kamaráta, ktorý býva niekoľko blokov odtiaľto. No teraz... po všetkých problémoch a smútku, čo som priniesol všade tam, kde ma ukryli... Nie... To nemôžem zopakovať.

„A čo toto?“ Vytiahol som z puzdra šíp z Dodóny. „Spýtame sa môjho vešteckého kamaráta. Iste má nejaký lepší nápad – alebo prístup k hotelovému rezervačnému systému na poslednú chvíľu!“

Roztrasenými rukami som zdvihol šíp. „Ó, veľký šíp z Dodóny...“

„On sa rozpráva s tým šípom?“ spýtala sa Lu Meg.

„On sa rozpráva s neživými predmetmi,“ pokrčila plecami Meg. „Dopraj mu to.“

„Potrebujeme tvoju radu!“ dopovedal som a potlačil chuť kopnúť Meg do píšťaly. „Kam sa máme ísť ukryť?“

Hlas šípu mi zahučal v mozgu: *TY SI MA NAZVAL SVOJÍM KAMARÁTOM?* Znelo to potešene.

„Hm, áno.“ Ukázal som svojim spoločníckam palec hore. „Potrebujeme miesto, kde sa ukryjeme a spamätáme – niekde blízko, ale mimo dohľadu Nerových kamier a podobných vecičiek.“

IMPERÁTOROVE VECIČKY SÚ FAKT PÔSOBIVÉ, súhlasil šíp. AVŠAK TY UŽ POZNÁŠ ODPOVEĎ NA VLASTNÚ OTÁZKU, Ó, LESTER, VYHLADAJ MIESTO OPLÝVAJÚCE SEDEMVRSTVOVOU OMÁČKOU.

A po tých slovách zmlkol.

Zúfalo som zastonal. Jeho odporúčanie bolo jasné. Ach, tá vynikajúca sedemvrstvová omáčka našej hostiteľky! Ach, to pohodlie útulného bytu! No nebolo to správne. Nemohol som...

„Čo vravel?“ vyzvedala Meg.

Pokúšal som sa niečo si vymyslieť, no bol som taký unavený, že som sa nezmohol ani na klamstvo.

„Tak dobre,“ poddal som sa. „Podľme za Percym Jacksonom.“